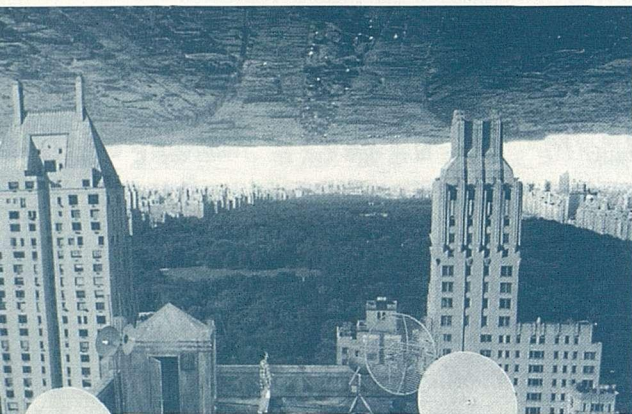

Plan ten from the outer space

David Dasola

El terme ciència-ficció és una etiqueta sovint mal entesa que desperta en la nostra consciència un munt d'imatges precises: (plats voladors, alienígenes de tota mena, viatges a través del temps i l'espai, sofisticats robots...), tot un univers dins d'un gènere cinematogràfic que es remunta al any 1.902 amb el "viatge a la lluna" de George Méliès. Un gènere que toca sostre amb l'"Odissea Espacial" de Kubrick i que als darrers anys ha patit una trista davallada amb prou feines sostingu-

da per les efectistes millores tecnològiques. *Independence Day* és l'última, i potser la més ridícula, de les mediocres intrusions del Hollywood contemporani dins la ciència-ficció. La història és simple i reiterativa; una horda de naus espacials infestades d'alienígenes, que el president dels EUA (Bill Pullman) cataloga com a "plaga de llagosts", es situen estratègicament (?) damunt les ciutats més importants del planeta amb l'inesperat (?) objectiu d'arrasar la humanitat. Però els visitants cometen dos errors de base: el primer, no tenir en compte el piratisme informàtic intergalàctic; i el segon, no desplegar tots els seus mitjans únicament sobre "l'oncle Sam", que en el film resulta ser "el cosí de Zumosol" del planeta.

La resistència està encapçalada per l'aguerri president, un paternalista general que té una retirada a Jesús Puente, un científic (Jef Goldblum) que va llençant llaunes buides a contenidors de reciclatge perquè ens assebetem que és tot un ecologista, i l'heroic Will Smith que, després de la *rereposició* de "el príncipe de..." es fa poc creïble en qualsevol altre paper.

Tots junts s'afanyen a acabar amb els

molestes llagosts i poder celebrar a temps el seu famosíssim "Quatre de Juliol".

Una autèntica americanada de caire reaccionari que justifica l'armament atòmic, plena de viscerals comparacions amb la guerra del Golf, argumentalment insolvent i plagada d'incoherències. Això sí, un impressionant desplegament de mitjans i d'efectes especials; milions de dòlars al contenidor de reciclatge en massa.

El director, Roland Emmerich, (alemany afincat a Hollywood) és el responsable d'altres dos productes igualment cars, taquillers i superficials: *Soldado Universal* i *Stargate*, i es complau (sense avergonyir-se) de ser un fanàtic de *Ultimatum a la Terra* (com pot haver escollit, doncs, una història tant rotundament oposada?).

Finalment, diré que no crec que sigui aquesta una nova versió de *La guerra dels mons*, *Els lladres d'ultracoscos* o *L'enigma d'altre món*. Més aviat la definiria com una segona part de *Plan nine from the outer space*, amb un argument igual d'inversemblant, però sense la màgica innocència d'Ed Wood ni la pòstuma aparició de Bela Lugosi.

Sigui doncs: *Plan ten from the outer space*. ❖

Independence day

Joan Obrador

Tinc una idea prou clara sobre les superproduccions Nord-americanes -tal vegada sigui un prejudici-: quanta més publicitat rep i més rebombori artificial l'envolta, pitjor serà la pel·lícula. Però m'he deixat endur per les masses; hi vaig anar per entendre les raons del darrer fenomen social que ha fabricat la indústria de Hollywood. Les dades de taquilla de *Independence Day* són concloents: la primera setmana als EUA la varen veure 50 milions d'espectadors i va replegar 400.000 milions de pesetes. El film, des del punt de vista argumental, per previsible, per ingenu, per reincidir en llocs massa trillats -Vietnam, la guerra contra l'Iraq, el patriotisme americà, els odiosos extraterrestres, el déu nord-americà, que tant pot ser el jueu com el cristià, mai el musulmà- no val res. Qualsevol pel·lícula de ficció nord-americana dels anys passats la supera en qualitat de molt: *Alien*, *Encontres la tercera fase*, *La Guerra de les Galàxies*, *La Guerra dels Mons* etc. *Independence Day*, des del punt formal, no té res de novedós perquè no és més que la depuració de determinats efectes especials que ja varen aparèixer en aquestes

grans pel·lícules; podríem trobar un munt de paral·lelismes...

Emperó, els creadors de *Independence Day* tenen els seus mèrits; el més gran de tots ha estat fer cinema polític amb l'excusa d'una possible invasió de la terra per part d'uns malèvols depredadors i que, per a la immensa majoria, el film no sigui més que un pur entreteniment. El missatge és molt clar: els americans són bons (sempre han estat els bons), són els més intel·ligents i el món sencer només pot confiar en la seva audàcia, el seu exèrcit i el seu president per sobreviure. La "vida americana" és la millor fins a l'extrem que tota la terra hauria de celebrar el 4 de Juliol, el dia de la seva independència, com si aquell dia, gràcies a un destí inescrutable, hagués estat el dia de l'alliberació de tota la terra. Inclús el poble iraquí i els fonamentalistes islàmics, per a la seva salvació, haurien de reconèixer qui és l'autèntic poble redemptor (com ja ho veren fer els soviètics) i el guia del món: el President dels EUA. La pel·lícula no és simplement un cant als bells ideals americans: llibertat, confiança en la individualitat, tolerància... Sinó que suposa un justifi-

cació de l'actual "estatus quo": els pobres americans s'han de sentir orgullosos de la seva pobresa, perquè viuen a l'únic país que ens pot garantir la vida davant d'un atac extraterrestre. Els negres i els blancs estan en el lloc social que els pertoca: els blancs comandant, per qualche cosa són més intel·ligents, i els negres obeïnt ordres, actuant, per qualche cosa han demostrat que són els més forts i audaçs. En aquest sentit la pel·lícula és modèlica: dos herois, un de blanc i un de negre, el blanc és l'intel·ligent i l'expert en informàtica, el negre el millor pilot de tots. Ens podríem demanar per quin motiu la Indústria americana ha fet aquest producte: una vegada que ja no existeix un enemic terrestre amb el suficient poder aterrador, Hollywood ha rebut l'encàrrec de construir un enemic fictici, que sigui capaç d'aterrar al poble americà, baldament només sigui al nivell de ficció. Per quin motiu? Perquè, aquest mateix poble, no es preocupi de la profunda injustícia social que domina la seva societat. Els aplaudiments a la sala demostraren perfectament que els productors han aconseguit els seus objectius. ❖